

Arrest

nr. 223 849 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten W. VREBOS en L. ACHAOU, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 juli 1995.

Op 4 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN WIET VASTHOUDING WIET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer die verklaart te heten<1>:
naam: [A.]
voornaam: [N.]
geboortedatum: 25.07.1995
geboorteplaats: //
nationaliteit: Ethiopië
In voorkomend geval, ALIAS:

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Beveren op 04.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 04.01.2019 door de politiezone van Beveren en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

Betrokkene beweert sinds 3 maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 04.01.2019 door de politiezone Beveren en verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Ethiopië omwille van politieke redenen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 04.01.2019 door de politiezone Beveren en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Op 04.01.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de kwestieuze beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens.

Luidens deze beslissing tot terugleiding naar de grens stelt verweerster dat concludant niet wil terugkeren naar Ethiopië omwille van politieke redenen.

Verweerster maakt er zich in haar bestreden beslissing gemakkelijk van af door te beweren dat verzoeker slechts aangeeft dat verzoeker slechts ongestaafd aanvoert dat er een schending is van art 3 EVRM.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het uiterst summiere verhoor die afgelegd werd naar aanleiding van de aanhouding onvoldoende is om te besluiten of er Met andere woorden zonder bijstand van een tolk of enig verdere onderzoekshandelingen komt de DVZ tot de beslissing dat er geen schending kan zijn van art. 3 EVRM.

Dit is niet ernstig.

Het is de taak van de DVZ om te onderzoeken - alvorens men een BGV aflevert - of een eventuele terugkeer naar Ethiopië wel te rijmen valt met de mensenrechten . Dit impliceert dat verweerster een nauwgezet onderzoek dient te voeren, quod non in casu. (zie verder)

Een andere stelling er op na houden zou een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel.

Het weze dan ook onderstreept dat wanneer verzoeker aangaf dat hij niet terug kon keren naar zijn land van herkomst omwille van 'political problems' , dat verweerster — als een normaal voorzichtige overheid dient te onderzoeken of er inderdaad een schending is van art. 3 EVRM.

Het weze hiertoe benadrukt dat Ethiopië zeker niet een 'veilig land' is . Verweerster is immers zelf op de hoogte van de uiterst preciaire mensenrechtensituatie in Ethiopië. Ook de meest recente mensenrechtenverslagen bevestigen dit unaniem.

"The most significant human rights issues included: arbitrary deprivation of life, disappearances, torture and other cruel, inhuman or degrading treatment by security forces; harsh and life- threatening prison conditions; arbitrary arrest and detention by security forces; denial of a fair public trial; infringement of privacy rights; restrictions on freedoms of speech, press, internet, assembly, association, and movement; lack of accountability in cases involving rape and violence against women; and criminalization of same-sex sexual conduct The government generally did not take steps to prosecute or otherwise punish officials who committed human rights abuses other than corruption. Impunity was a problem; there was an extremely limited number of prosecutions of security force members or officials for human rights abuses during the year (USDoS, Country Report on Human Rights Practices 2017 - Ethiopia, 20 April 2018. " <https://www.state.gov/documents/organization/277243.pdf>. 1-2)

De gemachtigde van de staatssecretaris kan zich dus niet verschuilen achter het excuus om bij het nemen van zijn verwijderingsbeslissing geen rekening te houden met, en zelfs geen enkel onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Ethiopië,

Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris ontslaat hem derhalve niet van zijn verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

In casu is dit niet gebeurd. Er werd geen nauwgezet onderzoek gevoerd!

Artikel 3 van het EVRM — dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen - bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat.

Overwegende dat de RvS bij haar arrest nr. 241,623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat de DVZ bij het nemen van een BGV eerst dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM:

"De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37,373-8/9 grondgebied Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. " (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623)

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in het arrest HADOU Tedros t. Belgische Staat dd. 08.10.2018 (arrestnummer 210 636 dd. 8 oktober 2018):

"De verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten. "

En ook:

De Raad wijst er bovendien op dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld naar een later tijdstip, Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering

als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef immers op duidelijke wijze dat een bevel kan of moet worden afgegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België geboden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM."

Desondanks heeft de overheid het nagelaten om een mogelijke schending van artikel 3 EVRM op een ernstige wijze te onderzoeken ALVORENS zij de bestreden beslissing nam.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerster een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het weze dan ook onderstreept dat een BGV afleveren alvorens men op een ernstige wijze art. 3 EVRM onderzoekt, elk mogelijk rechtsmiddel onmogelijk maakt.

Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State is de bestreden beslissing onwettig en dient de vasthouding die hieraan gekoppeld werd, eveneens als onwettig beschouwd te worden,

Het is des te schrijnender dat men verzoeker zal uitwijzen naar een land zoals Ethiopië, waar dagdagelijks foltering plaats vindt.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd in het licht van art. 3 EVRM.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 04.01.2019 door de PZ BEVEREN werd aangetroffen. Verzoekende partij bleek niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vervolgens geheel terecht in toepassing van art. 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Terwijl daarnaast ook geheel terecht in toepassing van art. 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet beslist werd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan nu er sprake is van een risico op onderduiken.

Verzoekende partij betwist de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet.

In het verzoekschrift voert verzoekende partij uitsluitend aan dat er geen nauwgezet onderzoek zou zijn gevoerd naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM. Zij stelt dat het verhoor te summier zou zijn geweest.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat art. 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Verzoekende partij verklaarde tijdens het verhoor dd. 04.01.2019 uitsluiten dat hij niet wil terugkeren naar Ethiopië omwille van politieke redenen. Verzoekende partij liet evenwel na om zijn beweringen te staven a.d.h.v. concrete bewijzen.

Het is geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van art. 3 EVRM niet kan volstaan.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een vage verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst. Verzoekende partij verwijst naar een algemeen mensenrechtenrapport en onderneemt zelfs geen enkele poging om dit algemeen rapport op haar individuele situatie te betrekken.

Zie dienaangaande ook:

“6.1.2.2.1.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde greep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

6.1.2.2.1.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepast tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, §§ 293 en 388).” (R.v.V. nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij ook geen enkel dienstig stuk aanbrengt die haar beweringen staven. Zij legt geen enkel stuk voor dat ook maar zou kunnen doen vermoeden dat zij in het land van herkomst het risico zou lopen om onderworpen te worden aan een met art. 3 EVRM strijdige behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien ook niet dat verzoekende partij inmiddels de nodige stappen heeft ondernomen om een asielaanvraag in te dienen. Ook dit gegeven zet de beweringen van verzoekende partij (bijkomend) op losse schroeven.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat het verhoor dd. 04.01.2019 onvoldoende zou zijn geweest om te besluiten of er al dan niet sprake is van een schending van art. 3 EVRM.

Niet in het minste nu verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins uiteenzet welke elementen zij niet zou hebben kunnen meedelen, dewelke aanleiding zouden hebben kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet dieper op in.

Verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die hem persoonlijk betreffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

De beschouwingen van verzoekende partij, kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat verweerder gelden dat deze verwijzingen niet volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de situatie die aan de orde was in deze arresten.

De arresten waarnaar verzoekende partij verwijst hebben immers betrekking op welbepaalde situaties waarin er nog geen onderzoek had plaatsgevonden naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM, quod non in casu.

Uit de in casu bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij geuite vrees heeft onderzocht.

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris besloten heeft dat een schending van art. 3 EVRM niet kan worden aangenomen, impliceert evident niet dat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden.

De kritiek van verzoekende partij mist grondslag.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering diende te worden afgeleverd (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij – na een uiterst summier verhoor zonder bijstand van een tolk en zonder enige verdere onderzoekshandelingen – zomaar besluit dat de verzoekende partij ongestaafd aanvoert dat er politieke problemen zijn in Ethiopië en concludeert dat er geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat, aangezien zij heeft aangegeven dat er politieke problemen zijn in haar land van herkomst, de verwerende partij een nauwgezet onderzoek had moeten voeren om na te gaan of het non-refoulementbeginsel niet geschonden wordt. Zij wijst erop dat Ethiopië geen veilig land is en veel mensenrechtenschendingen kent, waarvan de verwerende partij op de hoogte dient te zijn. Zij verwijst hierbij naar een rapport van 20 april 2018 van USDoS. De verzoekende partij betoogt dat er geen nauwgezet onderzoek is gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en dat – hoewel zij daar stelt dat er politieke problemen zijn in haar land van herkomst – zij geenszins haar bewering dat er een gevaar is voor een schending van artikel 3 van het EVRM staft aan de hand van concrete bewijzen. Volledigheidshalve stelt de verwerende partij ook dat de verzoekende partij op heden nog geen stappen heeft ondernomen om een asielaanvraag in te dienen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, indien een vreemdeling (nog) geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, dit gegeven de verwerende partij niet ontslaat van het principe van non-refoulement en het onderzoek van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft het gehoor van de verzoekende partij door de politie van Beveren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat dit gehoor summier was. Het klopt op zich dat niet blijkt dat de verzoekende partij haar bewering dat er politieke problemen zijn in Ethiopië staft aan de hand van concrete bewijzen. Op geen enkele wijze blijkt evenwel dat de verzoekende partij werd gevraagd naar enige stavingstukken. Bovendien kan de vraag gesteld worden op welke wijze er kan verwacht worden van een vreemdeling die onverwachts wordt opgepakt en verhoord om haar verklaringen onmiddellijk te kunnen staven met stavingstukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op 4 januari 2019 om 14.25 uur werd aangehouden door de politie van Beveren, dat zij om 21.45 uur werd gehoord en dat de bestreden beslissing nog diezelfde dag werd genomen. De bestreden beslissing werd de verzoekende partij op 5 januari 2019 om 02.05 uur ter kennis gebracht. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op nuttige en dienstige wijze werd gehoord aangaande haar vrees in geval van terugkeer naar Ethiopië of dat zij daadwerkelijk de mogelijkheid kreeg haar vrees voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM concreet uiteen te zetten en te staven.

De rechtspraak van het EHRM geeft duidelijk aan dat het bestaan van een reëel gevaar van door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In casu is de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet onwetend kon zijn van de verschillende rapporten van internationale organisaties – zoals het rapport dat door de verzoekende partij wordt aangehaald – die wijzen op een zeer alarmerende mensenrechtensituatie in Ethiopië. De hierin opgenomen informatie is van die aard dat een concreet en individueel onderzoek ter zake zich opdrong, voorafgaand aan de afgifte van een verwijderingsbeslissing. De verwerende partij betwist ook niet de pertinentie en actualiteit van voormeld rapport die betrekking heeft op de mensenrechtensituatie in Ethiopië.

In casu dient echter te worden vastgesteld dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier of stuk voorgelegd ter terechtzitting blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot dit onderzoek, en zelfs niet blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om haar standpunt omtrent een eventuele terugkeer naar Ethiopië te laten gelden.

Het administratief dossier bevat geen objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij - die niet onwetend kan zijn van het bestaan van de bezorgdheid omtrent mensenrechtenschendingen in Ethiopië - een *“zo nauwkeurig mogelijk onderzoek”* heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijk zal terechtkomen bij haar terugkeer naar Ethiopië om uit te sluiten dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het is niet de taak van de Raad om dit onderzoek in de plaats van het bestuur door te voeren. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek te gaan, waarbij de verzoekende partij indien nodig nuttig dient te worden gehoord.

Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen geen afdoende rigoureuus onderzoek heeft verricht van de elementen die raken aan de naleving van artikel 3 van het EVRM, waarvan ze kennis had of had moeten hebben. De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het onderzocht middel dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS